

Arrest

nr. 131 920 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 april 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 april 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juli 2008 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen (RvS 25 januari 2007, nr. 167.102).

1.4. Verzoeker diende op 4 augustus 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 10 januari 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het annulatieberoep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 24 oktober 2008, nr. 17 709).

1.6. Verzoeker diende op 23 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De minister van Migratie- en asielbeleid trof op 9 januari 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoeker diende op 20 februari 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Verzoeker diende op 21 februari 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 11 september 2012, nr. 87 384).

1.10. Verzoeker diende op 3 januari 2013 samen met zijn partner een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 14 maart 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 3 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2009 werd ingediend, en op 18.06.2009 en op 11.12.2009 werd aangevuld door:

H.(...), N.(...) ook gekend als H.(...), N.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legde een arbeidscontract voor van BARAKATAX SPRL. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene van 09.07.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder

voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 20.01.2014 vroegen wij aan betrokkene per brief om ons het bewijs voor te leggen dat er een arbeidskaart voor hem werd aangevraagd. Hij maakt ons een werkbefoete over van Art Noyan Sprl van 10.02.2014. Aangezien hij ons niet het bewijs levert dat er voor hem een arbeidskaart werd aangevraagd, aanvaarden wij het arbeidscontract, noch de recente werkbefoete als een grond voor regularisatie.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - hij verblijft in België sinds zijn asielaanvraag in april 2006, hij heeft Frans geleerd, heeft sociale bindingen is werkbereid, hij heeft een blanco strafregister en legt integratieverklaringen, een huurcontract, foto's en werkbefoeten voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan zijn. Het feit dat betrokkene inspanningen heeft gedaan om zich te integreren is lovenswaardig maar hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst, waar hij 20 jaar lang heeft verbleven tot hij in 2006 naar België is gekomen.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Hij beroept zich op artikel 8 van het EVRM omdat hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben en gedurende meer dan twee jaar zijn leven hier opnieuw heeft opgebouwd. Hij toont echter niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.”

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 maart 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 3 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: H.(...) N.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker richt zich blijkens de aanhef van zijn verzoekschrift zowel tegen de beslissing van 14 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 17 maart 2014, thans de tweede bestreden beslissing.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat middelen te ontwikkelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing en het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen duidelijk enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ongegrond verklaard. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn aanvraag ex art. 9bis vrw. ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard wegens het gegeven dat verzoeker geen arbeidskaart kon voorleggen aangaande de voorgelegde arbeidsovereenkomst met Barakatax SPRL.

Verzoeker is de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en de door hen naar voren gebrachte elementen in zijn verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 20/02/2009.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoeker benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9bis Vrw en 9ter Vrw heeft geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft in België aldus een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd.

Verzoeker heeft zich in zijn verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. hoofdzakelijk gestoeld op 2.8.B van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

Aangezien verzoeker geen arbeidskaart kon voorleggen inzake de arbeidsovereenkomst met Barakatax SPRL dewelke in het kader van zijn aanvraag ex art. 9bis vrw. dd. 20/02/2009 naar voren was gebracht weigert verwerende partij middels beslissing dd. 14/03/2014 om verzoeker te regulariseren, niettegenstaande dat hij onstuitbaar aan diverse andere punten van datzelfde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 voldoet.

“Immers:

1. INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET I.H.B. PUNT 1.2.

1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

Uit het AD van verzoeker kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoeker volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende o.a. de langdurige procedures voldoet i.h.b. 1.2. voldoet en zijn verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Het verblijf van verzoeker in België is de enige oplossing, met dien verstande dat hij zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevindt, dat zijn enige redding de regularisatie van zijn verblijf is, temeer daar tevens zijn partner en twee minderjarige kinderen in België verblijven nl.: Mevr. [H.S.] [...], met de Armeense nationaliteit en hun kinderen Mevr. [H.M.] [...], met de Armeense nationaliteit en Dhr. [H.H.] [...], met de Armeense nationaliteit.

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing terecht besloten dat zij de vernietigde regularisatiecriteria nog steeds toepast door aan verzoeker een arbeidskaart te vragen en heeft niet de ambtshalve toepassing onderzocht van andere punten van datzelfde criteria zoals o.a. punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria en heeft deze niet getoetst aan de concrete situatie van verzoeker temeer daar verzoeker volkomen aan dit en andere diverse punten voldeed om te worden geregulariseerd.

Door aan verzoeker een arbeidskaart te vragen bevestigt verwerende partij - weze het expliciet of impliciet - de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast.

Verzoeker doorliep - blijkende uit zijn AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 20/02/2009 en 21/02/2011 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.1

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoeker zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie en 2.8.B., zijn tewerkstelling in het verleden en zijn uitstekende integratie parallel in zijn verzoek had opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Verwerende partij haalt aan dat de buitengewone integratie van verzoeker lof verdient, doch meent te stellen dat deze elementen van integratie geen gegronde redenen voor regularisatie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=19238#3>

kunnen impliceren zonder afdoende te verduidelijken waarom deze elementen geen grond kunnen vormen van een bepaalde of onbepaalde verblijfsrecht in België.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is temeer daar verzoeker volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoet !

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoeker zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat: « considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is. De loutere verwijzing dat de uitstekende integratie van verzoeker niet voldoende is om hem te regulariseren volstaat in casu niet.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

"De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3"2

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoeker ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar verwerende partij zelf toegeeft dat deze criteria van toepassing zijn door aan verzoeker een arbeidskaart te verzoeken.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoeker thans vertoeft, had verwerende partij de situatie van verzoeker grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

2 <http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-criteria-voor-een-gegronde-9bis-aanvraag/discretionaire-toepassing-van-de-instructie-van-19-juli-2009-betwistbaar-of>

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. ongegrond verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEEDDE verzoekende partij in zijn verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat hij wegens het vergevorderde stadium van zijn integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar hij al langer dan 8 jaar ononderbroken in België woont.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker zijn lang verblijf en zijn uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoeker - schoolgang van zijn kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoeker – ononderbroken verblijf van langer dan 8 jaar in België – zijn langdurige procedures in het ijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoeker niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De eerste bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat de *“buitengewone omstandigheden”* bewezen werden geacht. Vermits de aanvraag ongegrond werd verklaard, dient te worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 februari 2009, die zich in het administratief dossier bevindt, had ingeroepen met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, correct werden beoordeeld. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in het kader van zijn aanvraag het volgende ingeroepen:

“Omtrent de grond : integratie.

Omwille van enorme problemen in zijn land waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werd diende verzoeker zijn land te ontvluchten.

Verzoeker heeft dan ook zijn land verlaten en verblijft sedert april 2000 in België.

Verzoeker vroeg asiel aan doch deze aanvraag werd na 6 maanden afgewezen.

Verzoeker stelde hiertegen nog beroep in bij de Raad van State waarover na 7 maanden negatief beslist werd.

Om uiteindelijk paal en perk te stellen aan zijn illegale situatie wenst verzoeker beroep te doen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om alzo zijn verblijf te kunnen legaliseren op basis van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.

Dat verzoekers' aanvraag tevens op gelijke basis staat met een aanvraag regularisatie op basis van artikel 9.9° van de wet dd. 22/12/1999 die drie hypothesen daar stelt en die niet als cumulatief moeten beschouwd worden. Dat één van die criteria handelt over een langdurig en/of wettelijk verblijf alhier.

Dat verzoeker alhier verblijft gedurende bijna 9 jaar, doch dient opgemerkt te worden dat het 'vereiste aantal jaren' irrelevant is indien men een buitengewone graad of doorgedreven wil van integratie kan aantonen.

Dat in hoofde van verzoeker zeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten.

Dat zodoende de Minister van Binnenlandse Zaken onmiddellijk positief mag én kan beschikken.

Dat de integratie van verzoeker zeker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft en ook op deze basis kan geregulariseerd worden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft namelijk vanaf zijn aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Vooreerst was hij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat hij één der landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren en daarom heeft hij kost noch moeite gespaard om taallessen te volgen.

Dat verzoeker een uitermate grote wilskracht en inzet betuigt om zich aan te passen, vrienden te maken, kortom alles wat men beoogt om zich op een zo normaal mogelijke manier te ontwikkelen en gelukkig te worden.

Dat met zekerheid kan gezegd worden dat verzoeker in onze maatschappij een plaats gevonden heeft waar hij zich ten voile kan ontplooiën en van de kleinste dingen - die voor ons zo vanzelfsprekend lijken kan genieten en zodoende zich als een volwaardig mens kan ontwikkelen.

Dat verzoeker zich inzet om te leven als een goed en vriendelijk persoon.

Dat verzoeker de moed heeft om zijn integratie ook zo snel mogelijk op alle mogelijke manieren door te drijven.

Onze maatschappij krijgt enorm veel van deze persoon en hij zet zich in tot het uiterste zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn.

Dit kan niet zomaar opzij geschoven worden maar dient beloond te worden.

Dat het deze persoon aan energie en sociaal-meelevendheid niet ontbreekt.

Op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Dat deze Belgische vrienden en kennissen verzoeker als een aangename en gedreven persoon leerden waarderen. Dat juist door zijn intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, vrienden en kennissen van verzoeker hem dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoeker komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur maar wel als een integere persoon die een diepe en positieve indruk nalaat en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van kan aannemen.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het voor verzoeker enorm belangrijk is dat hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.

Bovendien is verzoeker voor al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoeker heeft ook een blanco strafregister.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Dat verzoeker U derhalve tevens verzoekt, op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, om reeds te willen overgaan tot de regularisatie van zijn verblijf.

Om één en ander omtrent deze aanvraag te kunnen natrekken kan desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek bevolen worden.

Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet."

3.7. In zijn middel houdt verzoeker een betoog over het begrip "buitengewone omstandigheden" uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt. Enerzijds wat betreft de ontvankelijkheid een onderzoek van de "buitengewone omstandigheden" om de aanvraag in België in te dienen. Anderzijds wat betreft de gegrondheid een onderzoek of er reden toe is de vreemdeling tot het gevraagde verblijf toe te laten (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Aangezien, zoals hierboven reeds werd gesteld, verzoekers aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, mist zijn betoog elke grondslag.

3.8. In zoverre verzoeker zich in zijn middel beroept op de instructie van 19 juli 2009 kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden motiveerde dat de Raad van State deze instructie bij arrest heeft vernietigd. Dit vernietigingsarrest (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) werkt erga omnes zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht. Uit niets blijkt dat in de bestreden beslissing de criteria uit de vernietigde instructie nog steeds, weze het impliciet, zouden worden toegepast, zoals verzoeker lijkt te beweren. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden zou zijn genomen.

3.9. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat de bestreden beslissing werd genomen door louter te verwijzen naar de vernietiging van de instructie “zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd”. In de bestreden beslissing wordt immers concreet ingegaan op het neergelegde arbeidscontract en het door verzoeker in het kader van zijn aanvraag ingeroepen langdurige verblijf en zijn integratie in België. Verzoeker beweert dat niet wordt aangegeven waarom zijn uitstekende integratie, scholarisatie van de kinderen, werkbereidheid en langdurig verblijf niet tot een regularisatie zouden kunnen leiden. In de beslissing wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat “de lokale verankering” “geen grond tot regularisatie kan zijn”, hetgeen als volgt wordt verduidelijkt: “Het feit dat betrokkene inspanningen heeft gedaan om zich te integreren is lovenswaardig maar hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst, waar hij 20 jaar lang heeft verbleven tot hij in 2006 naar België is gekomen.” Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd waarom een langdurig verblijf en integratie geen aanleiding kunnen geven tot het afleveren van een verblijfsmachtiging. Verzoeker brengt in zijn middel geen elementen aan die zouden nopen tot een andere beoordeling op dit punt.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin hard kan maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk ging. De beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat – de uitstekende integratie van verzoeker - schoolgang van zijn kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoeker – ononderbroken verblijf van langer dan 8 jaar in België – zijn langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.12. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

3.13. Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat *“de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel”* en hij lijkt van mening dat de ingeroepen verblijfsduur en integratie-inspanningen wél tot een machtiging tot verblijf aanleiding moeten geven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker echter niet concreet aantoont waarom *“de integratie en opgebouwde banden in België”* wel zouden *“opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst, waar hij 20 jaar lang heeft verbleven tot hij in 2006 naar België is gekomen”*. Uit de loutere affirmatie van verzoeker dat hij wel in aanmerking komt, blijkt geen schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, thans de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN